

Horea Sibișteanu

Întinde
mâna,
Tiberiu

NEMIRA

Copertă: Adnan VASILE
Prepress copertă: Alexandru CSUKOR
Redactor: Eli BĂDICĂ
Tehnoredactor: Magda BITAY
Lector: Andreea IANCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SIBIȘTEANU, HOREA

Întinde mâna, Tiberiu / Horea Sibișteanu. - București : Editura Nemira, 2022
ISBN 978-606-43-1399-7

821.135.1

Horea Sibișteanu
ÎNTINDE MÂNA, TIBERIU
© Nemira, 2022

Tiparul executat de tipografia PAPER PRINT INVEST, Brăila.

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări, închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN: 978-606-43-1399-7

„sînt efectul tău
al gîndului tău
al unuia dintre gîndurile tale
ascunse
al tuturor gîndurilor tale din această clipă
în care citești“

Sînt alta, SVETLANA CÂRSTEAN

„(...) Suntem cu toții 80% «le am și eu pe
ale mele», restul apă și calciu“

Industria liniștirii adulților, ANASTASIA GAVRILOVICI

Prolog: Dentalgia

— O să moară cineva...

Doamna doctor se uită spre pacient, care își verifică dinții în oglinda de pe perete, îi atinge cu degetul arătător și trage de colțurile gurii, ca să poată vedea cât mai mult. Încearcă să nu râdă. Știe că așa ceva nu se face. Are o zi proastă. Dintre toate zilele, tocmai azi venise asta la ea.

— Cine o să moară?

Îl privește cum se analizează în oglindă și continuă:

— Discutăm despre zâmbetul tău perfect? E un nivel nou de narcisism. Am impresia că găsești alte subiecte, doar ca să nu vorbim despre lucrurile importante pentru care suntem aici.

Râde stingher și scoate ușoare guițături când trage aer pe nas. Își acoperă gura cu mâna.

— Cum poate un om cu atâta școală să râdă așa vulgar?

— Scuze, asta mi-e râsul; chiar nu ține de educație și școală. Și nu uita că aici eu pun întrebările. Hai, ia un loc pe canapea și explică-mi de ce ai vrut să ne vedem azi. Nu cred că e vorba despre zâmbetul tău perfect; cu siguranță nu ți-ai făcut temele și ai ajuns la vreo revelație vizavi de acceptarea orientării sexuale.

Bărbatul se îndepărtează de oglindă și se îndreaptă spre canapea. Se învârte în jurul ei, fără să își găsească locul, până când decide să se așeze pe un colț. Calcă pe vârfuri și bâțâie din picioare în același timp.

— Ești agitat. Nu vrei să te calmezi, te rog? Hai, trage aer în piept și spune-mi ce s-a întâmplat, îi spune doamna doctor.

Reușise să ducă discuția pe făgașul corect și era mândră de ea.

— M-am enervat. Știu că avem și altele de discutat, dar nu azi. Mă dor dinții. E o durere care se întinde în toată gura, ca o undă. Nu știu de unde vine, nu îmi dau seama care e locul de unde pornește, dar mă doare. Mă doare îngrozitor de tare de fiecare dată când strâng din dinți.

Înghite în sec și strânge maxilarul. O grimasă de durere își face loc pe față.

Deschide gura și trage aer în piept. Rămâne cu gura ușor întredeschisă. În ochii lui se citește panică.

— OK. Poate nu e locul unei alte glume acum, dar vreau să mă asigur că știi că aici e un cabinet de terapie, nu de stomatologie.

— Nu am nimic la dinți! izbucnește. Sunt perfecți, Am fost la stomatolog. M-a luat de nebun. A zis că, dacă țin neapărat, o să-mi dea niște calmante pentru durere. Dar e și nu e durere. Pare că durerea nu există.

Bățâie și mai tare din picioare. Își dă seama că nu poate controla mișcarea și își prinde genunchii în palme. Spasmele se mai atenuează.

— Încearcă să te calmezi! Să facem un exercițiu de respirație...

— Nu mă pot calma. Mi-am adus aminte. Nu e prima dată. Au mai fost momente. De cel puțin de trei ori. Așa începe. Visez că-mi cad dinții, dar nu mă doare. Și am visat. Îmi amintesc că am visat. Mă spălăm pe față și au început să cadă. Unul câte unul. Și aveam gura plină de sânge. Și m-am trezit. Și mă durea toată gura. Și primul lucru pe care l-am făcut a fost să mă duc la stomatolog. M-a controlat și nu am nimic. Nicio carie, nicio fisură, nici măcar vreo gingie inflamată. Deci o să moară cineva. Știu, sună a nebunie. Dar nu sunt nebun. Trebuie să mă înțelegi. Și să mă ajuți. Dar nu ca pe un nebun. Că nu sunt nebun.

Trage o gură mare de aer și lasă mâinile pe lângă corp. Se cufundă pe spate în canapea.

— Ai spus că s-a mai întâmplat să visezi asta. Începe așa și după aceea ce se întâmplă? Întreabă pe un ton domol.

— Prima dată când s-a întâmplat eram mic. Mi s-a spus povestea asta de multe ori, eu nu îmi amintesc episodul. Aveam vreo nouă ani. Eram la bunici și am vrut să dorm cu ei. Eram plâns și obosit, pentru că nu dormisem vreo două nopți din cauză că, ce să vezi, mă dureau dinții. Știu că bunica îmi dăduse să sug și să înghit cuișoare. Condimentul, adică.

— Mi-am dat seama, spune doctorița zâmbind. Continuă, te rog!

— De atunci, nu mai suport gustul și mirosul de cuișoare. Am stat toată ziua cu ele în gură. Le sugeam până îmi amorțea limba și abia după aia le înghițeam. Cred că de mai multe ori pe zi. Nu îmi amintesc de ce.

— Cuișoarele sunt considerate antibiotic natural. Luptă cu infecția, calmează durerea....

— Deci știa bunica ce știa, răspunde, nelăsând-o să își termine ideea. În fine... Și-n noaptea aia am vrut să dorm cu ei. După ce ne-am pus în pat și am adormit, a sunat telefonul. M-am trezit și am tras de bunicu' să se trezească. Când în sfârșit a făcut-o, i-am spus să se ducă să răspundă, că i-a murit un frate. Și așa a fost. Am adormit la loc, m-au trezit după aceea și m-au întrebat speriați de unde am știut. Habar n-aveam despre ce vorbeau.

— Și crezi că e o legătură între episodul de atunci și cel de acum?

— E. Și spun asta pentru că s-a repetat povestea. În clasa a doispea, a murit mama celei mai bune prietene de-ale mele. M-am trezit din somn, i-am trimis mesaj că îmi pare rău și m-am culcat iar. Dimineața aveam mesaj de la ea. Mă întreba de unde știam, că abia se întâmplase. Am amuțit, pentru că din nou nu îmi aminteam... Iar înainte de asta avusesem o durere îngrozitoare de dinți. Mama spunea că îmi crește măseaua de minte, de la efortul intelectual. Dar acum fac legătura...

— Poate era o măsea de minte...

— Nu știu...

— Și a treia oară? Că ai spus că s-a întâmplat de trei ori.

— Da, a treia oară e mai recent. Acum vreo opt ani. Eram cu bursă Erasmus la master. Țin minte că visasem că îmi cad dinții. Știu pentru că visul fusese îngrozitor. Eram la restaurant cu cei din program și, când am mușcat dintr-un burger, mi-au rămas dinții acolo. Și după aceea am avut și dureri de dinți. Că știu că am fost la un stomatolog și acolo, să mă verifice. Mi-a făcut un detartraj așa, de ochii lumii, și a rezolvat niște carii mici. Probleme care nu aveau cum să producă durerea pe care o simțeam.

— Și cine a murit?

Terapeuta pare mai degrabă curioasă, prinsă în poveste. Râde din nou grohăind. Se oprește imediat, acoperindu-și gura cu palmele. Clar nu e ziua ei cea mai bună. E cazul să își facă și ea o programare la terapie. Îi e silă să își vadă mentorul, să îi spună că iar i-a mai dat o șansă nenorocitului și el iarăși a înșelat-o. Cum poate să fie atât de proastă? Se uită spre pacient și realizează că îi vorbește, dar că nu aude nimic din ce spune. Își blochează gândurile și îl ascultă activ:

— O mătușă. Soția fratelui bunicii. Mătușă vine, da?

— Da. Și pe cine ai anunțat?

— La fel, i-am trimis un sms în somn vărului meu. Săracul, nici nu știa că i-a murit bunica!

— Deci tu crezi că nu e o coincidență între evenimentele astea. Și că, într-un fel, simți când moare cineva.

— Da. It sounds crazy, right?

— Știi că nu folosim cuvântul ăsta aici. Hai să o luăm încet... E cineva bolnav în familia ta? Ți-e frică că pierzi pe cineva?

— Bunicii sunt bătrâni, cardiaci, am un unchi care are un diabet nasol. Și aș putea să continui lista. Cine n-are bătrâni sau bolnavi în familie? Și știi bine că mi-e frică să pierd pe oricine. Nu ai spus că mă atașez prea tare de tot? Mă tot gândesc ce să fac. Cum să scap de blestemul ăsta.

Se uită în gol spre fereastră. Ochii i se plimbă în orbite dintr-o parte într-alta, iar cu degetele de la mâna stângă bate pe picior. Fața i se luminează și zâmbeste. Întoarce capul spre doctoriță și continuă, pe un ton plin de extaz:

— Nu o să dorm. Stau treaz și, dacă nu visez, nu o să moară.

— Stai un pic. În primul rând, trebuie să înțelegi că moartea lor nu e vina ta. Dacă e să moară cineva din motive care nu te privesc direct, nu mor pentru că ai visat tu că îți cad dinții și nici pentru că ai atenționat pe cineva de moarte. Înțelegi ce îți spun aici?

— Da, răspunde cu o voce sfârșită și lasă capul în jos.

— Ce ai înțeles?

— Că nu mor ei pentru că dorm eu, da?

— Nu trebuie să repeți ce spun. Trebuie să înțelegi și să accepți moartea. Știu că te lupți cu aspectul ăsta de mult timp. Din când în când, ajungem la el. La moartea văzută ca singurătate. Crezi că s-a întâmplat ceva în copilărie de care nu îți aduci aminte? E vreun episod traumatizant despre care nu mi-ai vorbit?

— Am impresia că vrei să duci discuția acolo unde te doare pe tine. La sexualitatea mea neasumată, dar o să îți răspund, dacă tu crezi că are legătură.

Bărbatul se îndreaptă pe canapea și o fixează atent pe terapeută.

— Ar putea să aibă o legătură. De ce? Îți amintești ceva?

— Nu, răspunde cu voce scăzută. Dar promit că o să mă gândesc la asta. Serios!

Se lasă pe spate pe canapea. Picioarele îi tremură din nou. Le prinde cu mâinile iar. Întoarce privirea spre doctoriță, să vadă dacă a observat episodul. E cu ochii în caiet, își notează ceva.

— Bun, dacă asta e tot, terminăm aici. Cu două teme pentru acasă. Prima: dormi diseară și încerci să nu te mai gândești la asta. Te mai dor dinții?

Bărbatul se ridică din nou în fund pe canapea și zâmbește. Dă din cap că nu.

— Bun. E o durere falsă, care vine din spaimă. Probabil că discuția asta te-a liniștit puțin. Și doi: te rog să te gândești dacă există un episod din copilărie care implică moartea cuiva. Un episod care să fi declanșat teama asta a ta de singurătate și de moarte solitară.

— Bine, mulțumesc. Să îmi trimiți un mesaj cu următoarea programare, te rog. Zi frumoasă!

Iese fără să se uite înapoi. Ușa se închide ușor și se lasă liniștea. Se ridică de pe scaunul ei, deschide larg brațele și se întinde. Caută prin cabinet, după telefon. Îl vede pe birou. Se îndreaptă spre el, râzând:

— Auzi la el, moare cineva pentru că îl dor pe el dinții!
Pe-asta n-am mai auzit-o.

Complexul Oedip

Cu fiecare pas făcut, îți dai seama că e o idee proastă. Ce cauți aici? Mai e orașul ăsta acasă? Ești în cartierul în care ai copilărit; n-ai mai fost aici de când te-ai mutat, în clasa a șaptea. Gardurile verzi sunt mult mai mici. Nici măcar până la talie nu-ți mai ajung. Îți plimbi mâinile printre ele și zâmbești. Totul pare mai mic, mai puțin sigur. Când erai copil, îl vedeai ca pe o cetate, unde blocurile de patru etaje erau zidurile care te fereau de zgomotul de dincolo. Cele două artere principale care tăiau orașul în lung se uneau chiar în capăt. Singurul lucru rămas la fel e tocmai liniștea, faptul că nu se aude orașul.

Tragi aer în piept. E același aer, nici rece, de munte, nici sărat, de mare, ci sulfuros. Ajungi la garaje, care sunt niște boxe înguste, de fapt. Un singur vecin își ținea motocicleta acolo. Pentru copii, era locul de-a v-ați ascunselea. Singurul loc unde ai fost fericit, acolo, la perete, mijind ochii. Fiecare părculeț, fiecare spațiu avea un joc anume: pe aleea de după garaje, rațele și vânătorii; în grădina cu pompa de apă, urcatul în copaci; în dud, punctul de întâlnire; pe banca din fața blocului, telefonul fără fir, iar lângă ghene, telefonul american. Pe aleea care ducea

spre policlinică stăteau copiii mai mari. Mergeați și voi, atunci când voiiați să păreți cool.

Și mai era grădina din spatele blocului tău, unde întindeați păturile și jucați cărți. Între boschete ai găsit odată o servietă plină cu acte. Ai ascuns-o înapoi între frunze, ai fugit acasă și i-ai spus mamei. Ea ți-a zis să o aduci de urgență. Ai zbughit-o, îți era frică că a găsit-o altcineva și a luat-o. Dar era acolo. Ai primit de la proprietar bani și o ciocolată.

În luminișul mic al grădinii, delimitat de boschetele în care ai găsit servieta, chiar unde culegeai floarea Paștelui primăvara, ai văzut prima scenă de sex din viața ta. Nu știai la ce asیști, dar te uitai fascinat la bărbatul îmbrăcat în negru, care și-a desfăcut cămașa și și-a dat jos pantalonii. Femeia cu care era, care avea fuste colorate, s-a așezat în genunchi și-a început să i-o sugă. Ai stat ascuns și ai fost atent, te-ai uitat la corpul lui măsliniu, cu tatuaje și păr des și scurt pe piept. Nu mai văzuseși un tatuaj până atunci. Îi împingea femeii capul cu palma, iar sirena de pe braț parcă își mișca coada odată cu tresăririle lui. I-ai observat cum gâfâie sacadat, după care și-a scos-o din gura ei și și-a dat drumul. Femeia a scuipat și s-a șters la gură cu fusta. Tu erai convins că e un joc între ei. Erai blocat, înmărmurit de frică și de fascinație.

Când mama te-a pus în pat să dormi și te-a pupat, ca în fiecare seară, pe frunte, pe ochi și pe nas, ai întrebat-o dacă vrea să te pupa și pe cuc. Nu ai înțeles atunci de ce s-a uitat revoltată și speriată la tine. Ți-a zis să nu mai spui asta niciodată. Și nu ai mai făcut-o.

La mult timp după acel episod, erai pe pătură cu gașca ta, tot în grădina din spatele blocului, jucați cărți. Un bărbat s-a apropiat și v-a întrebat ce faceți. Ați răspuns politicos și l-ați lăsat să se așeze pe pătură. Blocurile de patru etaje erau ca o fortăreață, în cartier erați în siguranță. Bărbatul s-a întins pe spate, și-a desfăcut șlițul, și-a scos-o din pantaloni și-a început să și-o frece. V-a cerut să îl priviți. Ceilalți nu au vrut, doar tu te-ai uitat, ai văzut cum s-a întărit și cum i-au apărut pe chip felurite grimase. I-ai zărit pieptul, i-ai ascultat respirația sacadată, i-ai observat venele de pe gât și cele de pe pulă. Ai fi vrut să o pupi, așa cum văzuseși la țigani din boschete, dar ți-a fost rușine. Când a ejaculat și-a strigat de plăcere, fetele au luat-o la fugă țipând. Bărbatul s-a speriat și s-a ridicat, cu pantalonii în vine. I-a tras repede, făcându-vă semn să tăceți. Câțiva vecini ieșiseră deja la geam și vă întrebau ce se întâmplă. Bărbatul s-a furișat pe după blocuri și a dispărut. Nu l-ai mai văzut niciodată.

Uneori, îl visai. Îi visai penisul vânos, gâtul gros și pieptul musculos. Câteodată, cei doi bărbați se contopeau într-unul, fețele nu mai erau clare, însă spasmul de plăcere când își dădeau drumul era același.

Părinții ți-au interzis să mai vorbești cu străinii, te-au învățat să strigi după ajutor dacă un bărbat se mai dezbracă în fața ta. Te-au întrebat dacă s-a mai întâmplat și altă dată, nu mai știi exact ce le-ai spus, dar ai negat, iar seara te-ai închis în baie și-ai început să ți-o freci și tu. Nu se întărea, erai prea mic să ai o erecție.

Câțiva ani mai târziu, v-ați mutat. Mai treceai pe-acolo o dată pe săptămână, când făceai meditații la română, chiar în fostul

vostru apartament. Dar veneai prin față, intrai în bloc, urcai; și tot așa plecai. Cu timpul, ai uitat tot, băncile din spate, grădina.

După mai mult timp, ți-ai făcut prima prietenă. Învăța la E. Colegii tăi de clasă făceau mișto de tine, că la E erau numai țărani, dar ție îți plăcea mult de ea. Blocul ei n-avea grădină în spate. Vă întorceați împreună de la școală, o sărutai ușor pe buze înainte de a vă despărți. Într-o zi, ți-a zis că ea mai avusese un prieten, în vară, la țară la bunici. Și că îi arătase cucul. I-ai promis că o să i-l arăți și tu, dar nu oricum și oriunde, ci pe bloc. Ați urcat la etajul al patrulea din blocul de vizavi, unde știai că e deschisă trapa. Ți-ai dat jos pantalonii și i-ai spus să te pupe pe cuc. V-a văzut, de pe geamul de la bucătărie, vecina de la patru din blocul tău și te-a pârât. Când te-ai întors acasă, mama ți-a zis să întinzi mâna și ai luat bătaie cu linia peste palmă, așa că ulterior ai rupt toate riglele din casă, să nu mai aibă niciodată cu ce să te bată.

La paispe ani, ai avut prima erecție. Te-ai trezit într-o dimineață cu pula zvâcnind în pantalonii de pijama. Îți venea să faci pipi, dar îți era rușine să ieși așa din cameră. Ai presat-o, nimic. Ai scos capul pe ușă și-ai ascultat, toată lumea dormea. Ai fugit repede la baie, acoperindu-ți erecția cu mâna. Te-ai așezat pe W.C. și te-ai chinuit să te piși. Nu prea puteai. Cu chiu, cu vai ai reușit. Ereecția devenise dureroasă și nu știai ce să faci. De nicăieri, ți-a venit în minte imaginea din grădina din spatele blocului. Ți-ai frecat-o puternic, până ai ejaculat. După aceea ai râs, fusese cea mai mișto senzație pe care o simțiseși până atunci. Ce nu ți-ai dat seama în momentul ăla era că te masturbaseși gândindu-te la corpul tonifiat și păros al bărbatului.

Te-a sunat maică-ta să îți spună că a mai murit un om din vechiul vostru cartier: „Știi tu, țiganul ăla cu sireună pe braț, care ajuta pe toată lumea la treburi și care nu a furat de la nimeni vreodată“. Habar n-aveai că îl cunoștea. Habar n-aveai că el și locuia acolo. Te-ai urcat în mașină și ai venit direct aici. Să îl mai vezi pentru ultima oară; pentru prima oară cu ochi de adult. Ajungi în fața blocului. E chiar decizia corectă? Oare o să știe cineva cine ești? Vrei să știe cineva cine ești?